

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci

žalobce: F. S.,
bytem X,

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

za účasti
osob zúčastněných na řízení: 1. F. T.,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Karlem Polákem,
se sídlem Lorecká 465, Kutná Hora,
2. E. S.,
bytem X,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2016, čj. 083315/2016/KUSK,
sp. zn. SZ 073481/2016/KUSK REG/KE,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou, doručenou Krajskému soudu v Praze dne 26. 8. 2016, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž

žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kutná Hora (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 4. 2016, čj. MKH/022815/2016, sp. zn. SÚ.-49867/2008/Jah (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně dodatečně povolil F. T. stavbu skladu paliva a garáže pro osobní automobil na pozemku p. č. X v katastrálním území N. D. u K. H. (dále jen „stavba“).

2. Dle žalovaného žalobce neuvedl, v čem konkrétně správní orgán I. stupně nerespektoval právní názor soudu, proto se k tomu nevyjádřil. Správní orgán I. stupně správně aplikoval § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění vyhlášky č. 269/2009 Sb. (dále jen „vyhláška o požadavcích“), neboť se zabýval charakterem zástavby a dospěl k závěru, že je možné aplikovat citované ustanovení. Nemusel tedy rozhodovat o výjimce, což je v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. 6 A 383/2011. Dále uvedl, že projektová dokumentace stavby je dostatečná, její rozsah je přiměřený charakteru stavby a byla posouzena ve vztahu k vyhlášce o požadavcích. Sklad paliva ani garáž nejsou považovány za zdroje znečištění ve smyslu § 24a vyhlášky o požadavcích. Ze zákona tedy neplyne povinnost zabývat se odstupovou vzdáleností stavby od studny na sousedním pozemku. Žalovaný uzavřel, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by již nebyly řešeny v průběhu řízení od roku 2008. Odkázal proto na popis průběhu řízení v prvostupňovém rozhodnutí.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

3. Žalobce namítl, že žalovaný se nevypořádal s námitkami účastníků řízení v průběhu správního řízení a nerespektoval rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2015, čj. 6 A 383/2011 – 57. Uvedl, že základem vydání rozhodnutí je úplný spis a jeho chronologický soupis. Nahlížením do spisu dne 20. 4. 2016 zjistil, že spis správního orgánu I. stupně byl neúplný. Scházelo v něm rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2015, které vydal na základě podání žalobce ze dne 17. 8. 2015, dále výzva k pokračování správního řízení ze dne 21. 9. 2015, opatření žalovaného proti nečinnosti správního orgánu I. stupně ze dne 25. 1. 2016 a 8. 2. 2016 provedené na základě stížnosti ze dne 13. 1. 2016, výzva k podání žádosti o výjimku ze dne 22. 2. 2016 a žádost o udělení výjimky ze dne 29. 2. 2016. Namítl, že řádný přezkum rozhodnutí ve smyslu § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), předpokládá úplnou evidenci podkladů v soupisu správního spisu. Žalovaný proti žalobci postupoval diskriminačně.
4. Žalobce dále uvedl, že v žalobě projednávané Městským soudem v Praze namítal nedostatečné posouzení předmětných staveb. Žalovaný byl dne 17. 8. 2015 vyzván k provedení místního šetření projednávaných staveb, což v rozhodnutí ze dne 2. 9. 2015 odmítnul s tím, že provádění důkazů v rámci odvolacího řízení je nedůvodné. Odvolání v uvedené věci bylo podáno dne 22. 4. 2016. Žalobce má odmítnutí posouzení stavu projednávaných staveb za účelové, s čímž souvisí i jeho následná podání, jež vyjmenoval.
5. Žalobce dále namítl, že stavební dokumentace je v rozporu s vyhláškou č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění účinném do 28. 3. 2013 (dále jen „vyhláška o dokumentaci“), a to konkrétně přílohou č. 1, bodem 1.1.2. Jedná se o univerzální stavební dokumentaci na stavbu skladu domácího nářadí v roce 2008 a stavbu garáže pro osobní automobil v roce 2009. Z dokumentace nebylo možné posoudit stav projednávaných staveb a vzhledem k odmítnutí místního šetření žalovaný neměl relevantní informace k jejich dodatečnému povolení. Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování

a stavebním řádu (stavební zákon), a vyhláška o dokumentaci předpokládá u změny v užívání stavby dokumentaci původní stavby a dokumentaci s navrženými stavebními úpravami v požadovaném rozsahu. Skutečnost, že stavební dokumentace neodpovídá stavebnímu zákonu, respektive citované vyhlášce, potvrdil i správní soud. Žalovaný tedy nerespektoval stavební zákon ani právní názor soudu.

6. Žalobce dále poukázal na úpravu výjimky ve smyslu § 26 vyhlášky o požadavcích, odkazující na podmínky § 169 stavebního zákona a § 25 vyhlášky o požadavcích. Podle ní nesmí být vzdálenost stavby umístěné na pozemku rodinného domu menší než 2 m od společných hranic pozemků rodinných domů. Namítl, že v žádosti o udělení výjimky pro ni nebyl uveden důvod. Správní orgán I. stupně žádost neprojednal a ani o ní nerozhodl. Dále citoval rozsudek, podle nějž žalobce musel předložit v rámci řízení o odstranění stavby rozhodnutí o výjimce podle citované vyhlášky. Žalovaný tedy nerespektoval stavební zákon ani právní názor soudu.
7. Žalobce namítl, že nebyl prokázán soulad stavby s veřejným zájmem. Má-li být dodatečně povolena stavba postavená bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním, musí stavebník prokázat soulad stavby s veřejným zájmem a ve stanovené lhůtě podat žádost o její dodatečné povolení doloženou vyžádanými podklady. Důkazní břemeno při prokazování souladu nepovolené stavby s veřejným zájmem leží výlučně na stavebníkovi, což lze považovat za logické, neboť zákonem předpokládaný stav byl porušen právě počínáním stavebníka, a lze po něm požadovat, aby on sám prokázal, že jeho počínání nemá škodlivé následky.
8. Žalobce odmítl argumentaci správního orgánu I. stupně (viz stranu 11 prvostupňového rozhodnutí), podle níž se okolní stavby nacházejí ve vzdálenosti menší než dva metry od společných hranic pozemků, respektive charakter stavby nevyžaduje stavební dokumentaci podle vyhlášky o dokumentaci, přesněji dle její přílohy č. 1 bodu 1.1.2. Umístění staveb a rozsah stavební dokumentace řeší stavební zákon a příslušné vyhlášky. Žalobce podal na vedoucího správního orgánu I. stupně opakovaně stížnost pro porušení stavebního zákona. Žádal také žalovaného o předání věci jinému správnímu orgánu, čemuž však žalovaný nevyhověl. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vědomě toleroval porušování stavebního zákona.
9. Žalobce má za to, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami ani s právním názorem správního soudu. Pokud žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení neupozornil na studnu u domu č. p. X, tak se v podstatě přiznal k tomu, že odvolání nečetl ani nestudoval správní spis. Žalobce totiž mimo jiné odkázal na odvolání ze dne 29. 6. 2011, v němž je citován zápis v protokolu z místního šetření ze dne 31. 8. 2010 a písemné připomínky, týkající se možného znečištění studny u domu č. p. X. Žalovaný se těmito připomínkami nezabýval.
10. Žalobce dále namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmínil navrženou stavební úpravu garáže, která se týkala řešení požárního zabezpečení stavby na sousedním pozemku i možného znečištění studny. Roubená studna pochází podle záznamů asi z roku 1650. Stavba hospodářského objektu byla postavena v roce 1962 na základě stavebního povolení a se souhlasem tehdejšího vlastníka sousední nemovitosti. Stavby jsou umístěny na pozemku p. č. X v souladu se stavebním zákonem.
11. Žalobce poukázal na to, že nahlížením do správního spisu ze dne 24. 8. 2016 zjistil, že listiny, které ve spisu chyběly při nahlížení dne 20. 4. 2016, byly mezitím doplněny.

K zásadní změně došlo v žádosti o výjimku, neboť na její zadní straně je uvedeno, že stavebník bere žádost zpět s odkazem na § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že stavba splňuje požadavky zmíněné vyhlášky s tím, že nebude vedeno řízení o povolení výjimky z § 25 citované vyhlášky. Žalobce zdůraznil, že § 25 odst. 6 uvedené vyhlášky řeší vzdálenosti nadzemních teras a balkonů od hranice pozemků. Referentka, která ve věci vydala rozhodnutí, na dotaz ze dne 1. 7. 2016 nepotvrdila ani nevyvrátila, zda byly sporné podklady součástí spisu. Soupis podkladů k tomuto řízení je na samostatném listu. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 15. 12. 2016 odmítl tvrzení žalobce, že se nevypořádal s námitkami, nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy a nerespektoval zmiňované rozhodnutí Městského soudu v Praze, neboť postupoval zcela v souladu s právními předpisy. Žalobní bod tak vychází z toho, že nebylo rozhodnuto v souladu s názorem žalobce. K námitce žalobce, že spis při jeho nahlížení nebyl úplný, se žalovaný nevyjádřil, neboť nahlížení bylo realizováno u správního orgánu I. stupně, přičemž jemu byl předložen k odvolacímu řízení kompletní správní spis. Proto nemohl posoudit úplnost spisu v době nahlížení žalobce. Žalovaný si není vědom žádné diskriminace vůči žalobci. K námitce žalobce, že neprovedl místní šetření, konstatoval, že v rámci posouzení napadeného rozhodnutí to nebylo důvodné s poukazem na rozsah přezkumu v odvolacím řízení. Dále uvedl, že se správní orgány obou stupňů zabývaly právním názorem soudu a svými rozhodnutími jej respektovaly. Nedostatky stavební dokumentace byly v průběhu řízení odstraněny. Ohledně námítky týkající se výjimky z § 25 vyhlášky o požadavcích žalovaný trvá na tom, že pokud je dodatečně povolována stavba na hranici pozemku, je možno ji povolit bez nutnosti vydávat výjimku, jsou-li takové poměry v místě obvyklé, tedy s ohledem na charakter zástavby v území. V tomto případě jsou v území stavby již vybudované na hranici pozemků, proto není nutná výjimka z uvedené vyhlášky. Stavba se totiž v dodatečném povolení neumísťuje, ale je již umístěna. Žalovaný závěrem zdůraznil, že správní orgány obou stupňů se vždy podrobně zabývaly odvolacími námitkami žalobce, o čemž svědčí i předložená spisová dokumentace.
13. Žalobce v replice ze dne 8. 3. 2017 konstatoval, že ke znakům státu patří princip právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo. Tím se žalovaný neřídil, neboť se přiklonil na stranu správního orgánu I. stupně, který nerespektoval stavební zákon a zneužil svých pravomocí ve prospěch jiné osoby. Dále citoval § 71 odst. 1 správního řádu. Rozsudek soudu nabyt právní moci dne 25. 6. 2015, žalovaný následně vrátil spis správnímu orgánu I. stupně dne 8. 10. 2015 a ten vydal rozhodnutí dne 4. 4. 2016. Žalovaný i správní orgán I. stupně byli zřejmě nečinní (viz obsah podání ze dne 17. 8. 2015, 21. 9. 2015, 12. 12. 2015 a 13. 1. 2016). Žalovaný se nevyjádřil k průtahům v řízení.
14. Žalobce zdůraznil, že výjimku z § 25 vyhlášky o požadavcích lze uplatnit na základě rozhodnutí o ní, které správní orgán I. stupně vydá v případě řádně odůvodněné žádosti. V místě garáže je šířka pozemku 18 m a žalovaný nesprávně vyhodnotil, že k udělení výjimky není důvod, a rozhodnutí o ní nepožadoval. Umístění stavby garáže na hranici sousedního pozemku podle § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích předpokládá, že budou maximálně ochráněny stavby na sousedním pozemku, což se nestalo. Vzhledem k technickému stavu objektu (část stodoly z roku 1838) a jeho využívání (viz protokol ze dne 31. 8. 2010) byl žalovaný vyzván dopisem ze dne 17. 8. 2015 k provedení kontrolní

prohlídky s tím, že změnou užívání tohoto objektu jsou ohroženy sousední stavby. Žalovaný však na výzvu nereagoval a nerespektoval ani právní názor soudu.

15. Žalobce dále namítl, že původní projektová dokumentace z roku 2008 předložená při místním šetření dne 24. 3. 2016 byla v rozporu s vyhláškou o dokumentaci. Tato dokumentace byla uložena při kontrole spisu u správního orgánu I. stupně dne 24. 8. 2016. Pokud žalovaný uvedl, že nedostatky v projektové dokumentaci byly odstraněny v průběhu řízení, pak by se jednalo o zásah do ní nad rámec jejího projednání při místním šetření. Zdůraznil, že není vyloučeno, že v době podání správní žaloby došlo k doplnění správního spisu či k úpravě projektové dokumentace.
16. Osoba zúčastněná na řízení 1. (dále též „stavebník“) ve vyjádření ze dne 18. 4. 2017 uvedla, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i jím předcházející řízení vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu a spočívá na správném právním posouzení věci. Byl plně respektován právní názor vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2015, čj. 6 A 383/2011 – 57. Správní orgány se vypořádaly i se všemi vznesenými námitkami.
17. K námitce žalobce týkající se vydání rozhodnutí o výjimce podle § 26 vyhlášky o požadavcích osoba zúčastněná na řízení 1. uvedla, že žalobce zcela zavádějícím způsobem vykládal citovaný rozsudek i napadené rozhodnutí. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí v souladu s právním názorem soudu správně uvedl, že pokud jsou splněny podmínky § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích, nejedná se o výjimku ve smyslu § 26 vyhlášky o požadavcích. Proto není potřeba o takovéto výjimce vydávat rozhodnutí. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pak jasně vyplývá, že oba shledaly, že s ohledem na charakter zástavby je umístění stavby až na hranici pozemku přípustné podle § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích. Přitom byly splněny i veškeré další podmínky pro umístění stavby uvedené ve druhé větě citovaného ustanovení. Je tedy zřejmé, že se o výjimku ve smyslu § 26 vyhlášky o požadavcích nejednalo, a proto o ní také nebylo třeba vydávat rozhodnutí. Námitky žalobce poukazující na nerespektování právního názoru soudu a nesprávné právní posouzení nemohou obstát. Ostatní žalobní body pak nemohou zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí.
18. Osoba zúčastněná na řízení 2. se ztotožnila se všemi podáními a přednesy žalobce.
19. Dne 12. 3. 2018 bylo soudu doručeno podání žalobce označené jako doplnění k § 25 odst. 5 vyhlášky o požadavcích. Žalobce v něm zopakoval svou argumentaci ve vztahu k citovanému ustanovení. Odkázal na oznámení o zahájení řízení o povolení výjimky ze dne 7. 6. 2017 a rozhodnutí o povolení výjimky ze dne 30. 8. 2017, jejichž kopie přiložil k podání. Ty prokazují, že správní orgán I. stupně vědomě porušil citovanou vyhlášku, což žalovaný toleroval. Dodal, že původní zástavba, o níž se správní orgány obou stupňů zmínily, podléhala jiným stavebním zákonům a nepovolené stavby řešené po roce 2006 musí být uvedeny do souladu s platnou vyhláškou.
20. Před jednáním doručil žalobce soudu písemné podání datované dnem 13. 12. 2018, v němž shrnul jednotlivé úkony ve správním řízení, které následovaly po zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného Městským soudem v Praze, a jednotlivé úkony v řízení před soudem v nyní projednávané věci. Dále v něm poukázal na závazný právní názor městského soudu, z něhož dle žalobce plyne, že stavebník byl povinen předložit v dalším řízení výjimku podle § 26 vyhlášky o požadavcích. Správní orgán I. stupně rozhodnutí o výjimce nevydal, přesto stavbu dodatečně povolil, což žalobce považuje za kreativní výklad

stavebního zákona a prováděcích vyhlášek. Předložená projektová dokumentace obsahuje výkresy v měřítku 1:100, nikoliv v měřítku 1:50, jak vyžaduje vyhláška o dokumentaci pro stavbu v památkové zóně. V dokumentaci schází výkresy řezů, pohledů a dokumentace současné stavby. Stavba je za hranicí své životnosti, podlaha je promaštěná, bez izolace, jsou v ní skladovány ropné látky, což ohrožuje životní prostředí (studnu u domu č. p. X) a požární bezpečnost. V odvolání byla žalobcem navržena úprava objektu zkrácením garáže ze stávajících 6,4 m na 4,5 m.

21. Soud projednal žalobu při jednání, které nařídil na žádost žalobce. Účastníci řízení setrvali při jednání na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
23. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námitky, neshledal.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

24. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci. Správní orgán I. stupně při výkonu stavebního dozoru zjistil, že stavebník započal provádět stavbu bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Dne 24. 4. 2007 proto zahájil řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Dne 30. 7. 2008 stavebník podal „žádost o stavební povolení“. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 22. 10. 2008 dodatečně stavbu povolil a vydal souhlas s jejím užíváním. Žalovaný na základě odvolání toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání rozhodnutím ze dne 14. 1. 2009. Dne 20. 5. 2009 vydal správní orgán I. stupně nové rozhodnutí, jímž stavbu dodatečně povolil. Také toto rozhodnutí žalovaný zrušil na základě odvolání rozhodnutím ze dne 28. 8. 2009 a věc vrátil k dalšímu projednání. Správní orgán I. stupně vydal nové rozhodnutí ze dne 9. 9. 2010, jímž stavbu dodatečně povolil. Toto rozhodnutí žalovaný následně v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 10. 11. 2010 opět zrušil a věc vrátil k novému projednání. Dne 13. 6. 2011 správní orgán I. stupně stavbu dodatečně povolil. Žalovaný následně v rámci odvolacího řízení změnil část jeho výroku a odůvodnění rozhodnutím ze dne 29. 9. 2011, a to tak, že žádost o dodatečné povolení stavby zamítl.
25. Stavebník podal proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2011 žalobu, o níž rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 5. 2015, čj. 6 A 383/2011 – 57, tak, že rozhodnutí zrušil v bodu II. výroku a v tomto rozsahu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích lze využít i v rámci řízení o stavebním povolení či dodatečném stavebním povolením, přestože se stavba na místě již nachází. Pokud by charakter zástavby nedovoloval využití citovaného ustanovení, následovala by aplikace odst. 5 téhož ustanovení, podle nějž vzdálenost staveb garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m. Z tohoto ustanovení je možné povolit výjimku podle § 26 vyhlášky o požadavcích za splnění

podmínek upravených v § 169 stavebního zákona. Dojít k tomu může v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, neboť podle § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem, přičemž lze mít za to, že splnění uvedené podmínky lze prokázat ke dni vydání rozhodnutí o žádosti. Tím, že se žalovaný nezabýval charakterem zástavby ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích, nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Dále soud dospěl k závěru, že projektová dokumentace, jež je obsahem správního spisu, nepředstavuje dostatečný podklad pro dodatečné povolení stavby, neboť z ní plyne, že její zpracovatel nevycházel z vyhlášky o požadavcích.

26. Dne 2. 9. 2015 žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 6. 2011 v části týkající se dodatečného povolení stavby a věc v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsáhle citoval uvedený rozsudek Městského soudu v Praze a plně odkázal na jeho právní názor jak ve vztahu k námitce ohledně výjimky podle § 26 vyhlášky o požadavcích, tak v otázce námitky nedostatků projektové dokumentace.
27. Dne 22. 2. 2016 správní orgán I. stupně vyzval stavebníka, aby předložil žádost o povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky o požadavcích a citovaný rozsudek Městského soudu v Praze. Dne 29. 2. 2016 stavebník podal žádost o povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky o požadavcích, kterou vzal vzápětí zpět s odůvodněním, že stavba splňuje požadavky § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích. Dne 3. 3. 2016 správní orgán I. stupně účastníkům řízení oznámil pokračování v řízení a pozval je k ústnímu jednání spojenému s místním šetřením, k němuž došlo dne 24. 3. 2016.
28. Dne 4. 4. 2016 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž stavbu dodatečně povolil. Uvedl v něm mimo jiné, že umístění stavby na hranici se sousedním pozemkem je v souladu s § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích. S ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V tomto případě se v bezprostředním i širším okolí stavby nacházejí stavby ve vzdálenostech menších než dva metry od společné hranice pozemků. Stavba splňuje i další požadavky citovaného ustanovení. Stavebník provede stavbu podle předložené projektové dokumentace, čímž se její stavebně technický stav zlepší. Z důvodu, že stavba splňuje požadavky § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích, nebude vedeno řízení o povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky o požadavcích.
29. Dne 22. 4. 2016 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Žalobce v něm namítl obdobně jako v projednávané žalobě, že správní orgán I. stupně nerespektoval právní názor soudu, že ve správním spisu chyběly podklady, poukázal na nedostatky projektové dokumentace, absenci rozhodnutí o výjimce ve smyslu § 26 vyhlášky o požadavcích, absenci rozhodnutí o změně užívání stavby a nesprávnou aplikaci § 25 citované vyhlášky.
30. Dne 22. 6. 2016 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

Posouzení žalobních bodů

31. Soud považuje za potřebné nejprve objasnit, podle jakého časového znění stavebního zákona má být daná věc posouzena. Řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno a pravomocně skončeno před účinností zákona č. 350/2012 Sb. (tj. před 1. 1. 2013). Tímto

zákonem byl novelizován § 129 stavebního zákona. Pravomocné rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby bylo soudem zrušeno a nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného vydáno již za účinnosti zákona č. 350/2012 Sb. Podle čl. II bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb. se správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních právních předpisů. Výjimky upravené v tomto ustanovení na daný případ nedopadají. Nejvyšší správní soud se k výkladu tohoto přechodného ustanovení ve vztahu k řízení o odstranění stavby vyjádřil v rozsudku ze dne 7. 2. 2018, čj. 6 As 312/2017 – 98, v němž dovodil, že řízení o odstranění stavby, které bylo zahájeno před 1. 1. 2013, je třeba dokončit dle dosavadní právní úpravy jak z hlediska procesního, tak z hlediska hmotněprávního. Řízení o dodatečném povolení stavby je řízením „vnořeným“ do řízení o odstranění stavby, takže výše uvedený právní názor dopadá i na řízení o dodatečném povolení stavby. Specifikem nyní posuzovaného případu je, že řízení o dodatečném povolení stavby bylo pravomocně skončeno do 31. 12. 2012, ovšem po 1. 1. 2013 bylo v důsledku zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného Městským soudem v Praze znovu otevřeno a bylo vydáno nyní přezkoumávané rozhodnutí žalovaného. Výše citované přechodné ustanovení zákona č. 350/2012 Sb. je však třeba dle soudu vztáhnout i na tento případ, čemuž nasvědčují též východiska, o něž Nejvyšší správní soud opřel svůj právní názor vyjádřený v rozsudku čj. 6 As 312/2017 – 98. Soud tedy věc posuzoval dle § 129 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012.

32. V průběhu řízení o dodatečném povolení stavby byla novelizována též vyhláška o požadavcích, a to vyhláškou č. 269/2009 Sb. s účinností od 26. 8. 2009. Vzhledem k tomu, že neobsahuje žádné přechodné ustanovení, uplatní se tato novela i v dříve zahájených řízeních, která nebyla skončena do 25. 8. 2009 (nepravá retroaktivita). Soud tedy tuto věc posuzoval dle vyhlášky o požadavcích ve znění vyhlášky č. 269/2009 Sb.
33. Novelizována byla též vyhláška o dokumentaci, a to vyhláškou č. 62/2013 Sb. s účinností od 29. 3. 2013. S ohledem na její přechodné ustanovení (čl. II bod 1) se dokumentace a projektová dokumentace podle § 1a až 5 vyhlášky, která byla zpracována přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky a předložena stavebnímu úřadu do 31. 12. 2014, posuzuje podle dosavadní právní úpravy. To je právě případ projektové dokumentace k dodatečně povolované stavbě. Soud proto věc posuzoval podle vyhlášky o dokumentaci ve znění účinném do 28. 3. 2013.
34. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídí stavební úřad vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Podle odstavce 2 citovaného ustanovení lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že

- a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území,
- b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
- c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona lze výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchýlně od nich v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

Podle § 25 odst. 5 vyhlášky o požadavcích nesmí být vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu od společných hranic pozemků menší než 2 m. Podle odstavce 6 citovaného ustanovení je možno umístit s ohledem na charakter zástavby až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.

Podle § 26 vyhlášky o požadavcích je za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona možná výjimka z ustanovení § 20 odst. 3, 5 a 7, § 21 odst. 4, § 23 odst. 2, § 24 odst. 1 a 3, § 24a odst. 2 a 3, § 25 odst. 2 až 7.

35. Žalobce nejprve namítl, že žalovaný se nevypořádal s námitkami účastníků řízení uplatněnými v průběhu správního řízení, aniž by své tvrzení více rozvedl. Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobce a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, bod 31). Soud tedy reaguje na žalobcovu výtku v míře obecnosti odpovídající jeho žalobnímu bodu. Srovná-li soud obsah odvolání žalobce s odůvodněním napadeného rozhodnutí, je zřejmé, že žalovaný vypořádal všechny stěžejní námitky žalobce. To je přitom určující z toho hlediska, zda rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, čj. 6 As 152/2014 – 78, zejména bod 23). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dále plyne, že žalovaný reagoval také na námitku týkající se výkladu a aplikace § 25 a § 26 vyhlášky o požadavcích, jež byla středobodem rozhodnutí Městského soudu v Praze. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobce, že se žalovaný nevypořádal se závazným právním názorem soudu. Neuvedl-li žalobce, s čím konkrétně se žalovaný nevypořádal ve správním řízení, jehož počátky se datují do roku 2008, soud již nemá co dodat, neboť nemůže nahrazovat advokáta žalobce a pátrat ve správním spisu, co konkrétně mohl mít žalobce na mysli. Tím by přestal být nestranným rozhodcem sporu. Žalobní bod je nedůvodný.
36. Žalobce dále obecně tvrdil, že žalovaný nerespektoval rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2015, čj. 6 A 383/2011 – 57. S tím soud nemůže souhlasit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, jak soud výše zmínil, že při výkladu a aplikaci § 25 a § 26

vyhlášky o požadavcích žalovaný postupoval v souladu s právním názorem Městského soudu v Praze. Pro stručnost postačí uvést, že městský soud závazal žalovaného právním názorem, že i v daném řízení lze obecně postupovat dle § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích. Pouze v případě, že by nebyla splněna hypotéza tohoto ustanovení, bylo by třeba na věc aplikovat § 25 odst. 5 ve spojení s § 26 vyhlášky o požadavcích a § 169 stavebního zákona. Žalovaný v návaznosti na rozhodnutí městského soudu zrušil část rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se stavby garáže a stavby skladu paliva, přičemž převzal závazný právní názor soudu. Správní orgán I. stupně provedl dne 24. 3. 2016 ústní jednání spojené s místním šetřením (jednalo se již o několikáté místní šetření v této věci). Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016, v němž uvedl, že umístění staveb na hranici se sousedním pozemkem je v souladu s § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích, neboť s ohledem na charakter okolní zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V tomto případě se v bezprostředním i širším okolí stavby nacházejí stavby ve vzdálenostech menších než 2 m od společné hranice. Proti tomuto skutkovému závěru nevzněl žalobce v odvolání žádnou námitku, argumentoval jen tím, že dle závazného právního názoru městského soudu měl stavebník předložit výjimku z odstupových vzdáleností, což neučinil. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně se zabýval charakterem zástavby v okolí v dostatečném rozsahu na str. 13 prvostupňového rozhodnutí, kde zdůvodnil, proč lze aplikovat § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích. Pokud jsou takové poměry v místě obvyklé, není nutné vydávat výjimku z odstupové vzdálenosti. Úvahu správního orgánu I. stupně vyhodnotil žalovaný jako logickou a souladnou s právním názorem městského soudu. Žalobce v projednávané žalobě nenapadl právní závěr správních orgánů, že v daném případě je splněna hypotéza § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích, ani skutkové úvahy týkající se charakteru zástavby, o něž se tento právní závěr opírá. Soud proto tento závěr nepřezkoumával, přesto poukazuje na to, že z katastrální mapy, která je založena ve správním spise, plyne, že v dané lokalitě jsou tzv. doplňkové stavby umístěny až na hranici pozemků (viz stavby na pozemcích p. č. X, X, X, X, X nebo X). Ostatně dodatečně povolené stavby jsou postaveny v místě, kde dříve stávala hospodářská budova (viz tvrzení žalobce uvedené v odvolání ze dne 29. 6. 2011), což dokládá, že umísťování staveb až na hranice pozemků bylo v této lokalitě běžné i v minulosti. To plyne též z rozhodnutí Místního národního výboru N. D. ze dne 16. 6. 1962, předloženého žalobcem při jednání, jímž bylo povoleno umístění stavby kolny a dřevníku na pozemku, který je v současnosti ve spoluvlastnictví žalobce, až na hranici se sousedním pozemkem. Byť k umístění stavby na hranici pozemku došlo v tomto případě se souhlasem vlastníka sousedního pozemku, dokládá toto rozhodnutí dlouhodobost stavební praxe a probované stavebním úřadem umísťovat doplňkové stavby až na hranice sousedních pozemků. To jen podpírá správnost závěru správního orgánu I. stupně o charakteru zástavby v daném místě.

37. Soud tedy shrnuje, že poté, co si správní orgán I. stupně i na základě poznatků z provedeného místního šetření ujasnil, že v dané věci lze aplikovat § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích, dospěl k závěru, že není důvod, aby rozhodoval o výjimce ve smyslu § 26 vyhlášky o požadavcích (žádost o vydání výjimky byla přitom vzata zpět). Tento postup odpovídá závaznému právnímu názoru vyslovenému v rozsudku městského soudu, v němž soud žalovanému vytkl, že se nezabýval charakterem zástavby, na níž je závislá možnost aplikace § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích. Nutnost rozhodovat o výjimce z § 25 odst. 5 vyhlášky o požadavcích nastupuje teprve poté, co by správní orgán zjistil, že charakter

okolní zástavby neumožňuje umístit stavbu až na samou hranici pozemků. Jinými slovy, jelikož správní orgány na základě popsané úvahy shledaly, že charakter zástavby v daném případě toto umožňuje, nebyl důvod rozhodovat o výjimce dle § 26 vyhlášky o požadavcích. Tyto úvahy přesně odpovídají závaznému právnímu názoru městského soudu (viz strana 8 a násl. rozsudku). Žalovaný tedy posoudil věc v souladu s tímto závazným právním názorem. Žalobní bod je nedůvodný.

38. Soud v návaznosti na doplnění žaloby ze dne 7. 3. 2018 doplňuje, že z hlediska aplikace § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích je bez významu, zda „charakter zástavby“ je utvářen stavbami umístěnými na hranici sousedních pozemků za účinnosti této vyhlášky, nebo stavbami, které byly na hranici pozemků umístěny za účinnosti předchozích právních úprav, které byly v otázce odstupových vzdáleností mírnější. Smyslem tohoto ustanovení je totiž respektovat reálně existující charakter zástavby v daných místních podmínkách bez ohledu na skutečnost, v jakém časovém období a za jaké právní úpravy se tento charakter zástavby utvořil. Jde o výjimku *ex lege* z požadavku na odstupové vzdálenosti, která má bez potřeby vydání individuálního rozhodnutí o výjimce umožnit umístění určitého typu staveb až na hranici sousedních pozemků, jestliže to odpovídá místním poměrům. K tomu soud v návaznosti na argumentaci žalobce uplatněnou v replice ze dne 8. 3. 2017 doplňuje, že aplikace § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích neznamená, že by vlastníci sousedních nemovitých věcí byli zbaveni práva uplatnit námitky proti umístění stavby na hranici sousedních pozemků, pokud by tím došlo k ohrožení staveb na sousedních pozemcích nebo omezení vlastnického práva k nim (zde již nejde o otázku splnění požadavků na výstavbu, ale ochrany vlastnického práva prostřednictvím soukromoprávních námitek). Žalobce v této souvislosti bez bližšího poukazuje na technický stav objektu (část stodoly z roku 1838) a jeho využívání (viz protokol ze dne 31. 8. 2010). Patrně tím má na mysli neupevněnou střechu na přístřešku na palivo, která má být dle podmínky č. 12 prvostupňového rozhodnutí upevněna. Stavebně technický stav stavby má být dále zlepšen provedením podlahy v garáži a provedením dalších úprav dle projektové dokumentace (podmínky č. 1 a 13 prvostupňového rozhodnutí). Pokud jde o užívání staveb, jde patrně o otázku skladování pohonných hmot a olejů (k tomu viz bod 52 níže). Žalobci tak nelze přisvědčit, že by dodatečným povolením stavby byl ohrožen pozemek ve spoluvlastnictví žalobce nebo stavby na něm se nacházející. K zajištění bezpečného stavebně technického stavu staveb slouží jiné instituty stavebního zákona (§ 135 až § 141).
39. Žalobce dále namítl, že dne 20. 4. 2016 zjistil, že spis správního orgánu I. stupně byl neúplný, přičemž jmenoval konkrétní podklady, které ve spisu scházely. Řádný přezkum rozhodnutí ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu dle žalobce předpokládá úplnou evidenci podkladů v soupisu správního spisu. Soud kontrolou správního spisu zjistil, že všechny žalobcem namítané chybějící dokumenty jsou nyní ve spisu založeny. Sama tato skutečnost nepochybně neprokazuje, že se zde nacházely i v době, kdy žalobce nahlížel do spisu. Ačkoliv soud připouští, že za určitých okolností mohou chybějící podklady ve správním spisu představovat podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, v daném případě tomu tak není. Při posuzování otázky, zda vada řízení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, je určující vyjít z toho, zda mohla vést k porušení procesních práv účastníka řízení, zejména práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhnout důkazy. Soud se proto zabýval povahou dokumentů, které dle žalobce ve spisu nebyly založeny, a dospěl k závěru, že i kdyby se v určité fázi správního řízení ve spisu nenacházely a byly do něj doplněny později, nemělo by to vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

40. Žalobce nejprve namítl, že ve spisu chybí rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2015, jímž byla zrušena část rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný v tomto případě rozhodl o odvolání manželky žalobce, kterou žalobce ve věci zastupoval, jak plyne z rozhodnutí. Z obsahu spisů neplyne, že by žalobce tvrdil, že by jim rozhodnutí nebylo doručeno, a ze skutečnosti, že byl schopen poukázat na jeho absenci ve spisu, lze dovodit, že byl o jeho existenci zpraven. Průběh správního řízení po vydání tohoto rozhodnutí odrážející se v obsahu správního spisu nasvědčuje tomu, že správní orgány postupovaly způsobem odpovídajícím tomuto rozhodnutí. Chybělo-li tedy z nějakého důvodu při nahlížení do spisu, nelze mít za to, že to mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
41. Tento závěr obdobně platí také pro ostatní dokumenty, neboť se jednalo pouze o výzvu žalobce ze dne 21. 9. 2015 směřující vůči správnímu orgánu I. stupně, aby pokračoval v řízení (podle podacího razítka byla doručena správnímu orgánu I. stupně o den později; o její existenci žalobce zcela jistě věděl a znal její obsah), výzvu žalovaného vůči správnímu orgánu I. stupně ze dne 25. 1. 2016 k předložení podkladů v souvislosti se stížností žalobce na nečinnost ze dne 15. 1. 2016 a opatření žalovaného proti nečinnosti správního orgánu I. stupně ze dne 8. 2. 2016. Všechny práve uvedené listiny souvisí s nedodržením lhůt pro vydání správního rozhodnutí, netýkají se posouzení věci samé. Dočasná absence těchto listin ve správním spisu neměla žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nikterak neukrátila žalobce na jeho procesních právech týkajících se posouzení merita (zjištění skutkového stavu, vyjádření k podkladům rozhodnutí apod.).
42. Dále žalobce namítl, že ve spisu chyběla výzva správního orgán I. stupně ze dne 22. 2. 2016 pro stavebníka k podání žádosti o výjimku ve smyslu § 26 vyhlášky o požadavcích a samotná žádost stavebníka o udělení výjimky ze dne 29. 2. 2016. Jak již soud dříve konstatoval, v řízení nebylo vydáno rozhodnutí o výjimce. Obě zmíněné listiny nejsou podklady, o něž by se napadené rozhodnutí opíralo. Správní orgány dospěly k závěru, že vzhledem k tomu, že jsou splněny podmínky pro aplikaci § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích, bylo možné stavbu dodatečně povolit i bez vydání rozhodnutí o výjimce z § 25 odst. 5 téže vyhlášky. Tím, že se žalobce nemohl s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu dne 20. 4. 2016, nebyl nijak zkrácen na svých procesních právech.
43. Soud tak uzavírá, že dočasná absence listin ve správním spisu nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Za této situace nebylo proto třeba blíže zjišťovat, zda listiny ve správním spisu skutečně absentovaly, tedy zda došlo k vadě řízení. Žalobní bod je nedůvodný.
44. Žalobce dále uvedl, že v žalobě projednané Městským soudem v Praze namítl nedostatečné posouzení předmětných staveb. Žalovaný byl dne 17. 8. 2015 vyzván k provedení místního šetření projednávaných staveb, což v rozhodnutí ze dne 2. 9. 2015 odmítl s tím, že provádění důkazů v rámci odvolacího řízení je nedůvodné. Odvolání v uvedené věci bylo podáno dne 22. 4. 2016. Žalobce má odmítnutí posouzení stavu projednávaných staveb za účelové, s čímž souvisí i jeho následná podání, jež vyjmenoval. Soud konstatuje, že žalovaný na výzvu manželky žalobce reagoval na straně 5 citovaného rozhodnutí. Vysvětlil zde, že správní řád nestanoví, že se v rámci odvolacího řízení má provést místní šetření. Výhrady správního soudu se týkaly již spisu správního orgánu I. stupně. Je tedy především na něm, aby vytýkané nedostatky napravil. Proto je provádění důkazů v odvolacím řízení nedůvodné. K tomu soud dodává, že z obsahu správního spisu plyne, že správní orgán I. stupně poté, co mu byla žalovaným věc vrácena, provedl ústní jednání spojené s místním šetřením dne 24. 3. 2016, kterého se mimo jiných účastnil také žalobce (viz protokol

o úkonu z téhož dne na listu 58 správního spisu). Správní orgány tedy účelově neodmítly posouzení stavu staveb, jak tvrdil žalobce, ale místní šetření spolu s ústním jednáním provedly. Nelze jim tedy vyčíst, že by neprověřily skutečný stav staveb, o jejichž dodatečném povolení rozhodovaly. Žalobní bod je nedůvodný.

45. Žalobce dále namítl, že stavební dokumentace je v rozporu s vyhláškou o dokumentaci, konkrétně s přílohou č. 1, bodem 1.1.2. Stavební dokumentace představuje univerzální dokumentaci na stavbu skladu domácího nářadí v roce 2008 a stavbu garáže pro osobní automobil v roce 2009. Podle žalobce z ní nebylo možné posoudit stav projednávaných staveb. Skutečnost, že stavební dokumentace neodpovídá stavebnímu zákonu, respektive citované vyhlášce, potvrdil i správní soud. Žalovaný tedy nerespektoval stavební zákon ani právní názor soudu. Stavební zákon a vyhláška o dokumentaci předpokládá u změny v užívání stavby dokumentaci původní stavby a dokumentaci s navrženými stavebními úpravami v požadovaném rozsahu. Soud konstatuje, že Městský soud v Praze spatřoval nedostatky projektové dokumentace v tom, že z ní nebylo patrné, že její zpracovatel vycházel z vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, neboť v ní je uvedeno, že jejím podkladem je vyhláška č. 137/1998 Sb. Žalovaný pak na straně 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že považuje projektovou dokumentaci pro posouzení přípustnosti stavby za dostatečnou. Konstatoval, že ačkoliv je v souhrnné technické zprávě chybně uveden název prováděcí vyhlášky (vyhláška č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu), z obsahu správního spisu i napadeného rozhodnutí je patrné, že správní orgán I. stupně posuzoval vždy soulad předložené dokumentace s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Soud se ztotožnil se žalovaným, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jasně plyne, že posuzovaly dodatečné povolení stavby mimo jiné ve vztahu k vyhlášce č. 501/2006 Sb., čímž postupovaly v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze. K právnímu názoru městského soudu je třeba doplnit, že není úkolem zpracovatele projektové dokumentace, aby posuzoval soulad stavby s vyhláškou o požadavcích, neboť to je úkolem správních orgánů. Na projektovou dokumentaci jsou kladeny pouze takové požadavky vztahující se k jejímu zpracování, které mají správním orgánům umožnit dostát svému úkolu, tedy posoudit soulad stavby s vyhláškou o požadavcích. To projektová dokumentace předložená v daném řízení nepochybně umožňuje.
46. K námitce žalobce, že stavební dokumentace byla v rozporu s vyhláškou o dokumentaci, konkrétně přílohou č. 1, bodem 1.1.2, soud konstatuje, že žalobce v žalobě neuvádí, jakým konkrétním nedostatkem podle něj dokumentace trpí (teprve v podání ze dne 13. 12. 2018 žalobce rozvinul, že výkresová část je zpracována v nesprávném měřítku, chybí výkresy řezů a pohledů). Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce ve správním řízení setrval poukazoval na to, že výkresy, které jsou součástí dokumentace, nejsou zpracovány v měřítku 1:50, ačkoliv se dodatečně povolovaná stavba nachází v památkové rezervaci a ačkoliv tento požadavek stavební úřad v minulosti uplatnil v jiné věci vůči právní předchůdkyni žalobce. Soud v návaznosti na to uvádí, že touto námitkou se zabýval již správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí, v němž poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2011 (*správně ze dne 10. 11. 2010 - pozn. soudu*). Podle něj Městský úřad Kutná Hora, odbor památkové péče, v rámci posuzování stavby nepožadoval úpravu předložené projektové dokumentace, z čehož lze usuzovat, že charakter stavby úpravu dokumentace nevyžaduje. Dále uvedl, že účastníku řízení nepřísluší hodnotit, zda k dodatečně povolované stavbě je předložena výkresová část projektové dokumentace v dostatečném měřítku. Tuto povinnost má stavební úřad popřípadě dotčený orgán, který

na základě předložené projektové dokumentace své závazné stanovisko zpracovává. Soud kontrolou správního spisu ověřil, že tvrzení správního orgánu I. stupně odpovídá jeho obsahu. Následný průběh správního řízení i rozsudek Městského soudu v Praze ukázal, že rozhodující v dané věci je posouzení otázky, zda byl splněn požadavek odstupových vzdáleností stavby od hranice pozemků upravený vyhláškou o požadavcích. Pro posouzení této otázky je předložená dokumentace stavby dostačující. Vzhledem k výše uvedenému a tomu, že proběhlo místní šetření, jak bylo výše popsáno, nelze přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný neměl relevantní informace k dodatečnému povolení stavby. Nezpracování výkresů v měřítku 1:50 nepochybně nijak negativně neovlivnilo ani možnost žalobce vznést námitky proti dodatečnému povolení stavby, neboť jednotlivé stavby jsou ve svých obvodových obrysech již realizovány a žalobci jakožto spoluvlastníkovi sousedního pozemku musí být zřejmé, v jaké odstupové vzdálenosti od hranice sousedních pozemků se nachází. Projektová dokumentace obsahuje vedle situačního výkresu výkres půdorysu přízemí, výkres řezu A-Á a výkres čelního pohledu ze dvora, není tedy pravdivé tvrzení žalobce obsažené v podání ze dne 13. 12. 2018, že neobsahuje výkresy řezů a výkresy pohledů. Vzhledem k charakteru stavby je třeba považovat výkresovou část dokumentace za dostatečnou, příloha č. 1 k vyhlášce o dokumentaci vyžaduje výkres charakteristických řezů a výkres základních pohledů.

47. Žalobce v této souvislosti ještě poukázal na jistou „univerzálnost“ stavební dokumentace, která byla v roce 2008 zpracována pro dodatečné povolení skladu domácího nářadí, přičemž od roku 2009 je tatáž stavba označována jako garáž pro osobní automobil, aniž by byla dokumentace změněna. K tomu soud uvádí, že z hlediska stavebního se jedná o totožnou stavbu, která je z velké části realizována, změna označení souvisí toliko se způsobem užívání stavby. Změna účelu stavby ovšem nemá za daných okolností za následek potřebu přepracovat dokumentaci, neboť se tím nemění žádné její parametry. Požárně-bezpečnostní řešení bylo zpracováno na stavbu garáže pro osobní automobil. Pokud jde o posouzení stavu staveb, ten byl zjištěn při opakovaných místních šetřeních, přičemž k námitkám žalobce poukazujícím na nevyhovující stav stavby garáže správní orgán I. stupně přiléhavě poukázal na to, že podle projektové dokumentace ověřené v řízení o dodatečném povolení stavby mají být provedeny úpravy, které povedou ke zlepšení jejího stavebně technického stavu.
48. Žalobce ve vztahu k požadavkům kladeným na projektovou dokumentaci poukázal na to, že při povolování stavebních úprav je třeba předložit dokumentaci stávajícího stavu stavby a vyznačit v ní stavební úpravy. Žalobce se dle soudu mylí, jestliže dovozuje, že projektová dokumentace týkající se dodatečného povolení stavby jako celku měla být zpracována shodně jako projektová dokumentace na stavební úpravy. V nyní posuzované věci jde o dodatečné povolení stavby, která je v podstatném rozsahu realizována a částečně má být dokončena dle zpracované projektové dokumentace. Je tedy na místě zpracovat projektovou dokumentaci zachycující stavbu v podobě, v níž má být stavba dodatečně povolena. Není důvod zvlášť zpracovat projektovou dokumentaci pro stávající faktický stav stavby, a zvlášť vyznačit změny stávajícího stavu stavby. Předmětem řízení o dodatečném povolení stavby, k němuž se musí projektová dokumentace vztahovat, je budoucí stav existující nepovolené stavby.
49. Žalobce dále poukázal na úpravu výjimky ve smyslu § 26 vyhlášky o požadavcích, odkazující na podmínky § 169 stavebního zákona a § 25 vyhlášky o požadavcích. Namítl, že v žádosti o udělení výjimky pro ni nebyl uveden důvod. Správní orgán I. stupně žádost

neprojednal a ani o ní nerozhodl. Dále žalobce citoval blíže neoznačený rozsudek, podle nějž stavebník musel předložit v rámci řízení o odstranění stavby rozhodnutí o výjimce podle citované vyhlášky. Žalovaný tedy dle žalobce nerespektoval stavební zákon ani právní názor soudu. K tomu soud žalobce odkazuje na argumentaci uvedenou pod bodem 36 a 37 výše, z níž plyne, že žalovaný postupoval zcela v souladu s právním názorem Městského soudu v Praze. Z výše uvedeného obsahu správního spisu plyne, že žádost o udělení výjimky vzal stavebník zpět. Správní orgány tedy neměly o čem rozhodovat. Jelikož správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že charakter zástavby umožňuje aplikaci § 25 odst. 6 vyhlášky, nebyl důvod požadovat žádost o výjimku či o ní rozhodovat, jak ostatně soud již uvedl.

50. Žalobce dále zcela obecně namítl, že nebyl prokázán soulad stavby s veřejným zájmem. Má-li být dodatečně povolena stavba postavená bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním, musí stavebník prokázat soulad stavby s veřejným zájmem a ve stanovené lhůtě podat žádost o její dodatečné povolení doloženou vyžádanými podklady. Žalobce neupřesnil, jaký veřejný zájem je stavbou ohrožen, či dokonce narušen. Soud proto může k této obecné námitce pouze obecně konstatovat, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů plyne, že dospěly k závěru, že stavebník splnil veškeré podmínky ve smyslu § 129 a § 111 až § 115 stavebního zákona, tj. mimo jiné prokázal, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem, a proto byla stavba dodatečně povolena. K prokázání souladu stavby se zájmem na ochraně kulturních památek bylo předloženo závazné stanovisko orgánu státní památkové péče.
51. Žalobce dále označil závěr správního orgánu I. stupně (obsažený na straně 11 prvostupňového rozhodnutí), podle nějž se okolní stavby nacházejí ve vzdálenosti menší než dva metry od společných hranic pozemků a charakter stavby nevyžaduje stavební dokumentaci podle vyhlášky o dokumentaci (přílohy č. 1 bodu 1.1.2), za nedůstojný. Umístění staveb a rozsah stavební dokumentace řeší stavební zákon a příslušné vyhlášky. Žalobce podal na vedoucího správního orgánu I. stupně opakovaně stížnost pro porušení stavebního zákona. Žádal také žalovaného o předání věci jinému správnímu orgánu, čemuž však nevyhověl. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný vědomě toleroval porušování stavebního zákona. Soud konstatuje, že s námitkou týkající se projektové dokumentace se již vypořádal (viz argumentaci zejména pod bodem 46). Ke zmíněným stížnostem soud doplňuje, že vzhledem k výše uvedenému má za to, že v daném případě bylo rozhodnuto po právu o dodatečném povolení stavby. Správní orgány postupovaly v souladu se závazným právním názorem Městského soudu v Praze a dospěly ke zcela odůvodněným závěrům.
52. K žalobnímu bodu týkajícímu se studny u domu č. p. X soud konstatuje, že žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že sklad paliva ani garáž nejsou považovány za zdroje znečištění ve smyslu § 24a vyhlášky o požadavcích, a ze zákona tedy nevyplývá povinnost zabývat se otázkou vzdálenosti těchto staveb od studny na sousedním pozemku. Soud se s tímto závěrem ztotožnil a dodává k němu, že z obsahu správního spisu plyne, že sklad paliva, který tvoří jednu z částí stavby, jež byla dodatečně povolena, je určen pro pevné palivo (dřevo). Nejedná se tedy o nádrže tekutých paliv ve smyslu citovaného ustanovení, a proto nebylo nutné dodržet tam uvedené vzdálenosti od studny. Pokud jde o stavbu garáže, při místním šetření provedeném dne 31. 8. 2010 bylo zjištěno, že v ní je 8 kanystrů s benzínem a na polici se nachází oleje, při místním šetření provedeném dne 7. 6. 2011 nebyly žádné skladované pohonné hmoty zjištěny. Soud se ztotožňuje

s žalovaným, že dodatečné povolení stavby garáže pro osobní automobil neznamená, že by tím bylo současně povolováno skladování pohonných hmot či olejů v garáži. Z projektové dokumentace ani rozhodnutí o dodatečném povolení stavby neplyne, že by měla být stavba užívána ke skladování pohonných hmot či olejů ve větším množství než je obvyklé při provozu automobilu. Stavba garáže byla dodatečně povolena za podmínky, že bude nově provedena betonová podlaha vyztužená betonovou sítí s izolací. Podmínky užívání stavby se stanoví až v souhlasu s užíváním stavby. Z hlediska splnění podmínek pro dodatečné povolení stavby není určující, jak stavebník stavbu v minulosti užíval, nýbrž jak má být užívána v budoucnu, neboť v řízení se posuzuje, zda jsou splněny podmínky pro povolení stavby deklarovaného způsobu jejího užívání (na to je pak navázán i způsob užívání stavby uvedený v souhlasu s užíváním stavby). Ačkoliv žalovaný nesprávně uvedl, že v průběhu správního řízení námitka týkající se studny nezazněla již dříve (podle obsahu správního spisu byla tato námitka uplatněna již při místním šetření dne 31. 8. 2010), nic to nemění na správnosti jeho závěru, že v daném případě nebylo třeba dodržet vzdálenost od studny dle citovaného ustanovení.

53. Žalobce dále namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmínil navrženou stavební úpravu garáže, která se týkala řešení požárního zabezpečení stavby na sousedním pozemku i možného znečištění studny. Roubená studna pochází podle záznamů asi z roku 1650. Stavba hospodářského objektu byla postavena v roce 1962 na základě stavebního povolení a se souhlasem tehdejšího vlastníka sousední nemovitosti. Stavby jsou umístěny na pozemku p. č. X v souladu se stavebním zákonem. Soud vyzval žalobce při jednání, aby ujasnil, o jakou navrženou stavební úpravu garáže se jedná. Žalobce uvedl, že jde o jím navrženou úpravu dodatečně povolované stavby, která spočívá ve zkrácení garáže (viz odvolání ze dne 22. 4. 2016, poslední odstavec uvozený slovy „Návrh řešení“). K tomu soud uvádí, že žalovaný se k tomuto návrhu vskutku nijak nevyjádřil, což ovšem nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Předmětem řízení o dodatečném povolení stavby je stavba vymezená projektovou dokumentací a jakékoliv její změny může provádět toliko stavebník. Správní orgány nejsou povinny vyjadřovat se k návrhům, které překračují předmět daného řízení, tedy návrhům na úpravu dodatečně povolované stavby. Otázku znečištění studny žalovaný řešil v napadeném rozhodnutí (viz výše).
54. K námitce žalobce, že při nahlížení do spisu v něm chyběly některé listiny, se soud již podrobně vyjádřil v bodu 39 až 43, odkazuje proto na tam uvedenou argumentaci. Výkladem a aplikací § 25 vyhlášky o požadavcích se soud také již zabýval (srov. argumentaci pod bodem 36 a násl.). Namítl-li žalobce, že § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích pojednává o vzdálenosti nadzemních teras a balkonů od hranice pozemků, dodává k tomu soud, že tomu tak bylo ve znění účinném do 25. 8. 2009. Na daný případ je však třeba aplikovat vyhlášku o požadavcích ve znění vyhlášky č. 269/2009 Sb., ostatně již Městský soud v Praze v rozsudku, kterým zavázal správní orgány pro následující řízení svým právním názorem, správně aplikoval citované ustanovení ve znění vyhlášky č. 269/2009 Sb. Toto ustanovení upravuje právě možnost s ohledem na charakter okolní zástavby umístit stavbu na hranici pozemku. Správní orgány následně postupovaly ve správním řízení v souladu s právním názorem uvedeným v rozsudku.
55. K replice žalobce ze dne 8. 3. 2017 soud doplňuje, že důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí jsou toliko vady řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které

by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 9 As 138/2013 – 84).

56. K doplnění žaloby ze dne 12. 3. 2018 žalobce přiložil oznámení o zahájení řízení o povolení výjimky ze dne 7. 6. 2017 a rozhodnutí o povolení výjimky ze dne 30. 8. 2017. S ohledem na totožnou spisovou značku uvedenou na obou listinách lze dovodit, že se týkají totožného řízení. Vzhledem k tomu, že listiny byly soudu předloženy v „anonymizované“ podobě, nelze dovodit, jakých účastníků řízení a jakého záměru se týkají. K písemnému podání ze dne 13. 12. 2018 pak žalobce přiložil oznámení o zahájení územního řízení sp. zn. SÚ.-040616/2017/Jah, které se týká novostavby garáže u rodinného domu N. D., Š. č. p. X, které se dle žalobce týká stejné stavby jako dříve předložené písemnosti vztahující se k řízení o povolení výjimky. Žalobce tím míní doložit, že správní orgán I. stupně vyžaduje k umístění novostavby garáže na hranici sousedních pozemků nedaleko od stavby dodatečně povolené napadeným rozhodnutím udělení výjimky dle § 25 odst. 5 vyhlášky o požadavcích. To dle žalobce dokládá, že charakter zástavby v daném místě neumožňuje umístění stavby garáže až na hranici sousedních pozemků. Soud předně zdůrazňuje, že při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Listiny předložené žalobcem ovšem vznikly až po vydání napadeného rozhodnutí, nemají tak žádnou vypovídací hodnotu o skutkovém či právním stavu ke dni rozhodování žalovaného. Ze skutečnosti, že ve věci umístění novostavby garáže na hranici jiných pozemků bylo správním orgánem I. stupně vedeno (až po vydání napadeného rozhodnutí) řízení o udělení výjimky, které bylo ukončeno vydáním rozhodnutí o povolení výjimky, nelze dovozovat, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v dané lokalitě nelze postupovat na základě § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích. Z žalobcem předložených listin plyne, že žádost o vydání rozhodnutí o výjimce byla podána dne 4. 5. 2017, kdežto žádost o vydání územního rozhodnutí až dne 19. 6. 2017. Vydání rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky o požadavcích nebrání skutečnost, že výjimka není s ohledem na § 25 odst. 6 téže vyhlášky zapotřebí (rozhodnutí o výjimce je vydáno nad rámec požadavků právních předpisů). Pokud snad správní orgán I. stupně podmiňoval v případě, jehož se žalobce dovolává, vydání územního rozhodnutí získáním povolení výjimky z odstupových vzdáleností, nelze vyloučit, že v daném případě postupoval v rozporu s vyhláškou o požadavcích a svojí rozhodovací praxí (a to k újmě stavebníka novostavby garáže, což ovšem nijak nesvědčí žalobci), nebo že charakter zástavby v území, v němž měla být umístěna novostavba garáže, se liší od charakteru zástavby v území, v němž byla dodatečně povolena nyní posuzovaná stavba. Soud přitom již výše uvedl, že v bezprostředním sousedství nyní posuzované stavby se nachází až na hranicích sousedních pozemků doplňkové stavby. Argumentace žalobce týkající se postupu správního orgánu I. stupně ve vztahu k jinému záměru ve vzdálenějším sousedství dodatečně povolené stavby, k němuž došlo až po 22. 6. 2016 (konkrétně rok poté), neprokazuje, že v nyní posuzované věci nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 25 odst. 6 vyhlášky o požadavcích.
57. Závěrem soud uvádí, že s ohledem na § 8 odst. 5 větu třetí s. ř. s. nepřihlédl k námitce podjatosti uplatněné žalobcem v podání ze dne 25. 11. 2018, na které setrval v podání ze dne 3. 12. 2018. Jak soud žalobci sdělil v přípisu ze dne 29. 11. 2018, čj. 46 A 75/2016 – 62,

lze námitku podjatosti uplatnit nejpozději ve lhůtě jednoho týdne ode dne, kdy se žalobce o důvodu podjatosti dozvěděl. O podmínkách uplatnění tohoto procesního práva byl žalobce poučen v přípisu ze dne 22. 2. 2017, čj. 46 A 75/2016 – 27, jenž mu byl doručen dne 27. 2. 2017. Byl v něm současně poučen o tom, že věc byla přidělena do soudního oddělení 46 A, jehož složení lze zjistit z rozvrhu práce. Žalobce spatřuje důvody vyloučení předsedkyně senátu Olgy Stránské a člena senátu Tomáše Kocourka v jejich postupu při jednání ve věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. 46 A 125/2015, které se konalo dne 27. 2. 2018 a jemuž byl žalobce osobně přítomen. Žalobce se tedy o těchto důvodech dozvěděl dne 27. 2. 2018, nejpozději dne 16. 3. 2018, kdy mu byl doručen rozsudek v této věci a mohl se seznámit s hodnocením důkazů a věci samé ze strany soudu. Nelze přisvědčit žalobci, že se o složení senátu dozvěděl až v souvislosti s nařízením jednání v nyní projednávané věci, neboť o tom, že Olga Stránská je předsedkyní senátu 46 A a Tomáš Kocourek jeho členem, se mohl dozvědět již v návaznosti na poučení ze dne 22. 2. 2017, v němž byl žalobce odkázán na veřejně dostupný rozvrh práce Krajského soudu v Praze. Nezbyvá než dodat, že podle § 8 odst. 1 věty třetí s. ř. s. nejsou důvodem k vyloučení soudce okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Předsedkyně senátu Olga Stránská a člen senátu Tomáš Kocourek se u příležitosti uplatněné námitky podjatosti, k níž se nepřihlíží, zabývali tím, zda sami neshledávají důvody pro své vyloučení z projednávání a rozhodnutí této věci. Vzhledem k tomu, že nemají žádný vztah k účastníkům řízení, osobám zúčastněným na řízení, jejich zástupcům ani k věci samé, neshledali žádné důvody k postupu dle § 8 odst. 3 s. ř. s.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

58. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
59. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v tomto soudním řízení neuložil žádné povinnosti (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. prosince 2018

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu